

Arrest

nr. 206 806 van 16 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 3 mei 2016, verklaart er zich op 4 mei 2016 vluchteling.

1.2. Op 9 februari 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 12 februari 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Qazian (district Tagab, provincie Kapisa), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. U woonde samen met uw moeder en zus. Uw vader is jaren geleden gedood door de Taliban omwille van zijn activiteiten bij de politieke partij/gewapende groepering Hezb-e-Islami. Uw broer Z.J. (OV. 6861979) verblijft sinds enkele jaren in België.

In 1391 (2012) werd u onderweg van school naar huis aangehouden door overheidstroepen. Ze stelden u enkele vragen over uw broer en wilden specifieke informatie over zijn verblijfplaats. Gezien u hierover geen info wou geven, werd u gedurende 3 jaar opgesloten in de provinciegevangenis van Kapisa. In 1394 (2015) slaagde u er met de hulp van een vriend van uw broer, R., in om te ontsnappen. Een politiecommandant werd omgekocht waardoor u de gevangenis kon verlaten.

U bent eind 2015 vertrokken uit uw regio van herkomst nadat u ontsnapte uit de gevangenis in Kapisa. Vervolgens verliet u Afghanistan via de provincie Nimruz. U reisde via Iran en Turkije verder naar Europa. U was ongeveer 5 à 6 maanden onderweg. Op 3 mei 2016 bent u in België aangekomen. U diende uw asielaanvraag in op 4 mei 2016.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: enkele foto's in de gevangenis waarop u te zien bent, een kopie van de verblijfskaart van uw broer in België, een kopie van de oproepingsbrief van de politie gericht aan de broer van AZ, een kopie van de bevestiging van de problemen door dorpsouderen en een kopie van de enveloppe waarmee de documenten werden verstuurd.

In België werd u herenigd met uw broer Z.J. (OV. 6861979). Uw broer deed een eerste asielaanvraag op 17 augustus 2011, waarin hij beweerde tot 2 jaar voor vertrek lid geweest te zijn van de groepering Hezb-i-Islami Gulbuddin (HIG). Zijn vader en zijn oom waren als commandanten van deze groepering omgekomen. De Taliban eiste van uw broer wapens die zijn vader en oom zouden gehad hebben. Uw broer vreesde de Taliban omwille van de wapens die ze eisten en uw broer vreesde de Afghaanse autoriteiten omwille van zijn activiteiten voor HIG. Het CGVS besliste op 8 november 2012 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn relaas over de problemen met de Taliban ongeloofwaardig werden bevonden en omwille omdat uw broer een in Kabul een intern vluchtalternatief zou hebben. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen RVV bevestigde deze beslissing op 25 april 2013. Uw broer diende een tweede asielaanvraag in op 25 juni 2013. Op 11 juli 2013 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot niet inoverwegingname.. Tenslotte diende uw broer een derde asielaanvraag in op 8 november 2013, waarbij hij zich baseerde op dezelfde motieven van zijn eerste asielaanvraag en waarbij uw broer stelde dat u 9 maanden eerder door de overheid werd opgepakt opdat hij zich zou melden bij de autoriteiten. In het kader van deze derde asielaanvraag besliste het CGVS op 17 december 2013 tot weigering van de vluchtelingenstatus, gezien uw broer zich deels baseerde op zijn problemen uit eerste AA die eerder ongeloofwaardig werden bevonden. Bovendien bleek uw broer weinig doorleefde kennis te hebben over zijn lidmaatschap bij HIG. Over uw beweerde gevangenschap waren de verklaringen van uw broer eveneens weinig aannemelijk. Het CGVS wijzigde echter zijn eerdere standpunt inzake het interne vluchtalternatief in Kabul, waardoor uw broer de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

B. Motivering

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden gedood door de autoriteiten. De autoriteiten zouden kunnen u doden omdat u ontsnapte uit de gevangenis en weigerde informatie door te geven over het verblijf van uw broer, die werd gezocht door de autoriteiten omwille van het lidmaatschap en activiteiten van oom, vader en broer van de groepering Hezb-i-Islami Gulbuddin (HIG).

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat de door u aangehaalde problemen met de Taliban ongeloofwaardig zijn.

U baseert zich voor uw asielaanvraag op dezelfde motieven als deze waarop uw broer (OV. 6861979) zich op 8 november 2013 baseerde op het moment van zijn derde keer asielaanvraag. Eerdere verklaringen in het kader van voorgaande asielaanvragen vanwege uw broer werden door het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) als ongeloofwaardig beoordeeld. In het kader van zijn eerste asielaanvraag op 17 augustus 2011 beweerde uw broer de Taliban te vrezen omwille van de wapens die ze eisten. Voorts vreesde uw broer de Afghaanse autoriteiten omwille van zijn activiteiten voor HIG. Het CGVS weigerde zijn eerste asielaanvraag op 8 november 2012 omdat zijn problemen met de Taliban ongeloofwaardig werden bevonden en omdat Kabul als intern vestigingsalternatief werd beschouwd. De RVV volgde deze beslissing op 25 april 2013. Tenslotte diende uw broer een derde asielaanvraag in op 8 november 2013 waarbij hij zich baseerde op zijn verklaarde problemen bij zijn eerste asielaanvraag en waarbij uw broer stelde dat u 9 maanden eerder door de overheid werd opgepakt opdat uw broer zich zou melden bij de autoriteiten. In het kader van zijn derde asielaanvraag werden eveneens geen nieuwe elementen aangebracht om de geloofwaardigheid van zijn beweringen in het kader van eerdere aanvragen te herstellen.

De verklaringen van uw broer over hoe en waarom u gearresteerd werd, werden weinig aannemelijk bevonden. Uw broer maakte aldus niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat hij een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In dit verband dient te worden opgemerkt dat in het kader van de derde asielaanvraag van uw broer reeds werd geoordeeld door het CGVS dat het verhaal van uw broer over uw illegale aanhouding en detentie door de autoriteiten niet aannemelijk was.

Aansluitend moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw aanhouding en detentie door de Afghaanse autoriteiten ernstig afwijken van deze van uw broer. Uw broer beweerde dat u op 12 februari 2012 werd aangehouden door het Afghaanse leger toen u op weg was met boodschappen van de bazaar naar huis. Omwille van een legeroperatie die aan de gang was in de regio, besloot u een andere route naar huis te nemen die dicht langs door Taliban gecontroleerd gebied liep. Daar werd u dan tegengehouden door het Afghaanse leger (CGVS gehoorverslag broer 3e AA, p.6). Echter tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde u op het moment van uw arrestatie door het leger gewoon op weg te zijn geweest van school naar huis. Toen u vervolgens werd gevraagd of u die bewuste dag eventueel een andere route nam naar huis, reageerde u dat u toen de normale weg naar huis nam (CGVS, p.25). Wanneer u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van u en uw broer over de omstandigheden van uw arrestatie verklaarde u: 'Nee, dat incident is echt gebeurd met mij dus ik zeg wat ik meegemaakt heb. Ik was onderweg van school naar huis. Bij ons in de regio zijn er geen checkpoints of militaire posten.' (CGVS, p.27). Deze uitleg is echter niet afdoende om deze tegenstrijdigheid te verschonen. Uit de verklaringen van uw broer blijkt niet dat hij enige twijfel had over de omstandigheden waarin u was gearresteerd. Uw broer verklaarde heel uitdrukkelijk dat u net boodschappen had gedaan en van de bazaar op weg was naar huis. Bovendien zou u ook een andere route naar huis hebben genomen omwille van de veiligheidssituatie. Gezien de uiteenlopende verklaringen over de omstandigheden waarin uw arrestatie plaatsvond, kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw verhaal dat u zou zijn gearresteerd door het Afghaanse leger, waarna u jarenlang in detentie zou hebben doorgebracht in een gevangenis in Kapisa.

Daarenboven werd vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw problemen in Afghanistan heel wat tegenstrijdigheden bevatten en aan interne logica ontbreken waardoor geen geloof kan gehecht worden aan uw ingeroepen vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door verschillende inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS. Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde u 3 jaar vastgezet te hebben in de provinciegevangenis van Kapisa (CGVS, p.24, 27). Echter uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt dat u slechts anderhalf jaar zou hebben vastgezet (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Hiermee geconfronteerd, ontkende u formeel laatstgenoemde verklaring te hebben afgelegd en bleef u er bij dat u 3 jaar in gevangenschap had doorgebracht. U weet deze fout aan een vergissing van de tolk (CGVS, p.27). Uw verklaringen bij de DVZ kunnen bezwaarlijk aan een misverstand of foute vertaling van de tolk worden toegeschreven, gezien de schriftelijke weerslag hiervan in de CGVS vragenlijst niet voor interpretatie vatbaar is. Er staat immers twee keer uitdrukkelijk vermeld dat u 1,5 jaar in de gevangenis heeft verbleven (CGVS vragenlijst, nr.3.5). Het is dus niet aannemelijk dat de tolk dit zo zou vertalen of de ambtenaar bij de DVZ dit zo zou vertalen indien u dit niet zou hebben gezegd. Daarenboven werden uw verklaringen u na afloop van het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelezen, waarna u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van een handtekening. Toen u bij aanvang van het gehoor bij het CGVS werd gevraagd naar het verloop het gesprek bij de DVZ, verklaarde u dat alles goed werd genoteerd, behoudens één fout, die u meteen ook toelichtte. U vermeldde echter niets over het feit dat er in het verslag van het gesprek bij de DVZ twee keer 'verkeerdelijk' zou zijn vermeld dat u slechts anderhalf jaar zou zijn opgesloten in plaats van 3 jaar. Het CGVS moet dus concluderen dat uw opeenvolgende verklaringen over de duur van uw detentie manifest tegenstrijdig zijn, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnt.

Bovendien beweerde u tijdens het gehoor bij het CGVS dat u in gewone kleren de gevangenis had verlaten met de hulp van een politiecommandant (CGVS, p.26). Echter bij de DVZ verklaarde u te zijn ontsnapt uit de gevangenis vermomd als politiecommandant (CGVS vragenlijst, nr.3.5). Hiermee geconfronteerd, beweerde u dat er sprake was van een misverstand. U zei dat tijdens het gehoor bij het CGVS enkel gevraagd werd naar de kledij die u tijdens uw gevangenschap droeg. Echter toen werd opgemerkt dat reeds letterlijk gevraagd werd welke kleren u aanhad tijdens uw vrijlating, weet u dit aan een misverstand (CGVS, p.27). Het CGVS stelt vast dat u hierover inconsistente verklaringen heeft afgelegd. Bij het CGVS verklaarde u immers dat u de gevangenis had verlaten in gewone kleren terwijl u bij DVZ beweerde te zijn ontsnapt vermomd als politiecommandant.

Verder beweerde u tijdens het gehoor bij DVZ dat u eveneens problemen had met de Taliban (CGVS vragenlijst nr.3.5). U beweerde dat de Taliban u ook lastig viel en vroeg naar de wapens van uw broer.

Echter bij het CGVS vermeldde u hier niets over. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat dat uw broer degene was die lastiggevallen werd door de Taliban maar dat indien u niet door de autoriteiten was opgepakt, u eveneens zou worden lastiggevallen door de Taliban (CGVS, p.25, 27). Uw vrees was met andere woorden louter gestoeld op vermoedens, gezien u in werkelijkheid nooit werd lastiggevallen door de Taliban. Opnieuw moet het CGVS vaststellen dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen die u zou hebben gekend: tijdens het gesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u uitdrukkelijk reeds effectief te zijn lastig gevallen door de Taliban, terwijl tijdens het gehoor bij het CGVS beweerde dat dit nog niet was gebeurd dat deze vrees slechts hypothetisch was.

Gelet op dit alles meent het CGVS dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is, en kan u de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet dan ook niet toegekend worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft, dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in de provincies Balkh, Bamiyan, Daykundi, Kabul, Panshir en Samangan, bepaalde delen van Herat, Jawzjan, Parwan, Kapisa, Takhar en Jalalabad geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2.), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde profiel en uw recent verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw kennis over recente belangrijke gebeurtenissen en belangrijke figuren in de door u beweerde regio van herkomst te ontoereikend is om aan uw beweerde langdurig verblijf in de regio van het dorp Qazian, district Tagab en provincie Kapisa in Afghanistan, enig geloof te hechten. U slaagde er tijdens het gehoor bij het CGVS enkel in om informatie te geven over incidenten die minstens 6 jaar voor vertrek plaatsvonden in uw geboorteregio (CGVS, p.18-24). Toen u gevraagd werd naar meer recente gebeurtenissen, blijft u uitermate vaag. Wanneer u tenslotte werd geconfronteerd met het feit dat u steeds incidenten aanhaalde die lang geleden plaatsvonden, verklaarde u al die tijd in de gevangenis te hebben verbleven, waardoor u dus niet zou kunnen weten welke incidenten er recent voor uw vertrek zouden zijn gebeurd in uw beweerde regio van herkomst (CGVS, p.21,24). Het CGVS moet vaststellen dat u uw gebrekkige kennis wat betref recente gebeurtenissen in uw beweerde regio van herkomst uitdrukkelijk probeert te verschonen door te verwijzen naar de periode dat u in detentie zou hebben verbleven. Zoals eerder aangehaald, bleek uw verhaal over uw gevangenschap manifest niet geloofwaardig omwille van de vele tegenstrijdige verklaringen die u en uw broer hierover aflegden. Toen u vervolgens geconfronteerd werd met het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan uw gevangenschap, verklaarde u het volgende: 'Dat is wel gebeurd met mij. Ik zat in de gevangenis en ik heb documenten en foto's om te bewijzen dat ik daar zat dus ik heb de waarheid verteld.' (CGVS, p.28). Toen u vervolgens nogmaals de kans werd gegeven zich uit te spreken over waar u dan wel al die tijd had verbleven in Afghanistan, herhaalde u enkel uw laatste verklaring: 'Hier zijn documenten als ik niet in de gevangenis zat, kon ik zo'n documenten niet voorleggen.' (CGVS, p.28). Echter deze documenten hebben slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. Het CGVS moet dus vaststellen dat u ondanks herhaaldelijke confrontatie met uw ongeloofwaardig bevonden recent verblijf in de gevangenis, bleef vasthouden aan uw verklaringen dat u wél in de gevangenis verbleef en dat u net daarom géén kennis hebt van gebeurtenissen die zich in de periode voor uw beweerde vertrek in Tagab of Kapisa zouden hebben afgepeeld. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw verhaal dat u jarenlang in de gevangenis zou hebben doorgebracht, kunt u ook geen aannemelijke verklaring geven voor uw totaal gebrek aan kennis van recente gebeurtenissen in uw beweerde regio van herkomst. Hieruit ontstaat een ernstig vermoeden dat u elders in (of buiten) Afghanistan hebt verbleven en dat u uw werkelijke verblijfplaats(en) verborgen wil houden voor de asielinstanties.

Een bijkomende inconsistentie werd gevonden over het chronologisch verloop van de gebeurtenissen in uw opeenvolgende verklaringen bij het CGVS en DVZ. Tijdens het gehoor bij het CGVS beweerde u dat u reeds eind 2015 was vertrokken uit Afghanistan, waarna u ongeveer 5 à 6 maanden onderweg was naar België (CGVS, p.12). Echter in uw verklaringen bij DVZ beweerde u pas te zijn vertrokken in maart 2016 uit Afghanistan (DVZ verklaring nr.37). Hiermee geconfronteerd beweerde u dat ze u tijdens het gehoor bij DVZ enkel vroegen naar uw vertrek vanaf Servië tot België (CGVS, p.27). Deze uitleg is niet afdoende, gezien uit de ingevulde vragenlijst van DVZ duidelijk blijkt dat er werd gevraagd naar het moment van vertrek uit Afghanistan. Hieruit kan dus opgemerkt worden dat u geen correcte verklaringen aflegt het moment van uw vertrek en over de manier en duur van uw reis. Tenslotte wordt deze ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde problemen met de autoriteiten nog verder versterkt door het feit dat u helemaal geen idee had langs welke plaatsen u in Afghanistan gereisd hebt. U geeft enkel aan dat u de provinciegevangenis verlaten heeft waarna u via Nimruz naar Iran bent gereisd. Wanneer u gevraagd werd naar welke steden/provincies u passeerde tussen de gevangenis in Kapisa en het verlaten van Afghanistan, reageerde u dat u het niet meer wist. U verschuilde zich achter het feit dat u 's nachts reisde waardoor u niet kon weten welke plaatsen u onderweg passeerde (CGVS, p.13). Dit gegeven is een bijkomende bevestiging dat uw verklaringen over de manier waarop u Afghanistan verlaten heeft, niet geloofwaardig zijn. Hieruit kan dus geconcludeerd worden dat u geen zicht geeft op uw verblijfplaats voor uw beweerde vertrek, de gebruikte reisroute. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat u, gezien bovenstaande vaststellingen, evenmin duidelijkheid geeft over de benodigde financiële middelen om de reis vanuit uw vertrekplaats naar België te bekostigen.

Daarenboven geeft u ook geen zicht op uw profiel. In het kader van uw beweerde profiel dient opgemerkt te worden dat u bij aankomst in België verklaarde aan DVZ de leeftijd van 16,8 jaar te hebben. Echter na leeftijdsonderzoek is gebleken dat u minstens 20,6 jaar was op moment van binnenkomst in België. Hoewel het aannemelijk kan zijn dat Afghanen niet op de hoogte zijn van hun precieze geboortedatum, is het gezien het grote verschil tussen uw beweerde en uw vastgestelde leeftijd niet aannemelijk te noemen dat u zich dermate zou vergissen. Daaruit kan geconcludeerd worden dat u de Belgische asielinstanties intentioneel hebt proberen misleiden over uw leeftijd, wat de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aantast. Verder beweerde u in uw verklaringen bij DVZ (verklaring DVZ nr.11) alsook uw gehoor bij het CGVS (CGVS, p.15) te zijn gestopt met onderwijs in de 5e graad wegens uw arrestatie door de autoriteiten. Echter uw beweerde gevangenschap werd ongeloofwaardig bevonden, waardoor uw verklaringen over de reden van het stopzetten van uw studies eveneens niet geloofwaardig zijn. Het feit dat u geen zicht geeft op uw scholingsgraad alsook het feit dat u gelogen heeft over uw leeftijd bij aankomst in België, wekt het vermoeden dat u veel langer scholing heeft genoten dan beweerd. Hieruit kan dus geconcludeerd worden dat u geen zicht geeft op belangrijke elementen van uw profiel zijnde uw leeftijd, scholingsgraad en uw financiële situatie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw profiel en uw recente verblijfplaatsen in de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel, uw sociaal netwerk en uw werkelijke verblijfplaatsen in Afghanistan. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Het identiteitsdocument van uw broer toont enkel aan dat hij legaal in België verblijft. Wat betreft uw foto's, kunnen deze niet gezien worden als een bewijs van uw verblijf in de provinciegevangenis van Kapisa, gezien dergelijke foto's in scène kunnen zijn gezet. De overige documenten, nl. het document van de politie en de attesten van het districtshuis en provinciehuis, werden eerder al voorgelegd door uw broer in zijn derde asielaanvraag waaruit geconcludeerd kan worden dat deze documenten slechts bewijswaarde hebben indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De enveloppe waarmee de documenten werden verstuurd, is afkomstig uit Kabul. U beweerde dat deze documenten werden verstuurd via een vriend van uw broer. Het feit dat deze enveloppe werd verstuurd uit Kabul, versterkt nogmaals het vermoeden dat u over een netwerk beschikt buiten uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker acht het "bijzonder onredelijk" om zijn vluchtrelaas zonder meer in twijfel te trekken omdat zijn broer "in het verleden een negatieve beslissing kreeg". Hij wijst erop dat een "ten gronde en individueel" onderzoek dient te gebeuren naar zijn vluchtmotieven en naar zijn vrees ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Hij stelt dat hij de door hem voorgehouden gebeurtenissen persoonlijk heeft meegemaakt, terwijl zijn broer er enkel over heeft horen vertellen en de precieze omstandigheden niet kent van verzoekers aanhouding en detentie. Verzoeker volhardt dan ook in zijn eigen verklaringen.

Verder wijst hij erop dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een raadsman en dat hij er niet uitgebreid te tijd kreeg om al zijn problemen in detail te vertellen. Hij meent dan ook dat hem *“geen vermeende tegenstellingen”* kunnen worden verweten. Hij stelt dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans kreeg om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en blijft dan ook bij zijn verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Volgens verzoeker is het niet betwist dat hij afkomstig is uit het dorp Qazyán in het district Tagab van de provincie Kapisa en dat mensen afkomstig uit deze regio in aanmerking komen voor internationale bescherming. Hij wijst erop dat hij drie jaar in de gevangenis heeft gezeten en dat hij ongeveer vijf maanden onderweg is geweest naar België, waardoor hij niet veel details over de recente gebeurtenissen in zijn regio van herkomst kent. Hij stelt dat hij tal van foto's van hemzelf in de gevangenis heeft voorgelegd en meent dat aan zijn detentie niet kan worden getwijfeld. Hij stelt dat dat hij zich nergens anders kan vestigen. Verder voert hij aan dat de situatie nergens in Afghanistan veilig te noemen is. Hij citeert meermaals uit een rapport van Amnesty International van oktober 2017. Uit dit rapport leidt hij onder meer af dat de situatie in Afghanistan de afgelopen twee jaar enorm achteruit is gegaan en dat alle provincies onveilig worden geacht. Hij stelt dat hij zou *“gedropt worden in een ‘warzone’ en moet zich maar zien te beredderen! Dit is niet ernstig.”* Hij wijst er tevens op dat Afghanistan wordt geteisterd door een humanitaire crisis. Hij stelt er zeker van te zijn dat hij ten prooi zal vallen aan de taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld. Verder voert hij aan dat hij een *“bijzonder kwetsbaar profiel”* heeft en dat hij omwille van *“al die jaren in Europa [is] verwesterd”* en gevaar loopt op vervolging. Dienaangaande verwijst hij opnieuw naar voormeld rapport van Amnesty International.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport van Amnesty International van oktober 2017 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de Afghaanse autoriteiten omwille van de activiteiten van zijn oom, zijn vader en zijn broer bij Hezb-e-Islami. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zich baseert op dezelfde vluchtmotieven als zijn broer, die door zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds ongeloofwaardig werden bevonden; (ii) er meerdere tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn broer over kernelementen uit verzoekers vluchtrelaas; (iii) er eveneens meerdere tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en dit over kernelementen van zijn vluchtrelaas; (iv) hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen melding meer maakte van de problemen met de taliban die hij op de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde; (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

In het kader van de subsidiaire beschermingsstatus oordeelt de commissaris-generaal bovendien dat verzoeker de datum van zijn vertrek uit Afghanistan, zijn verblijf in Afghanistan tot aan zijn vertrek naar België en zijn profiel niet aannemelijk maakt.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo worden in de bestreden beslissing op pertinente wijze verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en de verklaringen van zijn broer over kernelementen van verzoekers vluchtrelaas. Het loutere feit dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de ongeloofwaardigheden in het relaas van verzoekers broer betekent niet dat *in casu* geen grondig en individueel onderzoek werd gevoerd aangezien verzoeker en zijn broer zich beroepen op gelijkaardige vluchtmotieven. Bovendien worden in de bestreden beslissing ook andere motieven (zie *infra*) aangehaald, zodat er bezwaarlijk sprake kan zijn van een onvoldoende geïndividualiseerd onderzoek. Het loutere feit dat verzoekers broer over de aanhouding en gevangenneming van verzoeker slechts enkel heeft horen vertellen, kan op zich evenmin worden beschouwd als een afdoende verschooning voor de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn broer. Uit de verklaringen van verzoekers broer (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt immers dat zijn broer niet twijfelde aan zijn verklaringen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekers broer zou verklaren dat verzoeker op de dag van zijn arrestatie via een andere weg naar huis ging omwille van een legeroperatie, terwijl dit volgens verzoeker geenszins het geval zou zijn geweest. Het betreffen dan ook dermate frappante tegenstrijdigheden dat deze niet louter kunnen worden verschoond door de blote bewering dat zijn broer zich diende te baseren op verklaringen van derden.

Ook wordt er in de bestreden beslissing terecht gewezen op tegenstrijdigheden binnen verzoekers opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het loutere feit dat verzoeker niet werd bijgestaan door een raadsman tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken is geenszins een aannemelijke verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Het komt aan verzoeker toe de verdediging van zijn rechten te organiseren. Er bestaat geen wettelijke verplichting om te voorzien in een raadsman voor verzoeker tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook het loutere feit dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort is en dat het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgebreider is, vormt op zich evenmin een verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Dit klemmt des te meer daar verzoeker bij aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts één fout toelichtte, die in de motivering van de bestreden beslissing niet aan bod komt, over zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en hij toen voorts geen enkele melding maakte van de tegenstrijdigheden die nadien tijdens zijn gehoor bleken. Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift volhardt in zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, is dan ook geenszins ernstig en doet op generlei wijze afbreuk aan het bestaan van deze tegenstrijdigheden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker de datum van zijn vertrek uit Afghanistan, zijn verblijf in Afghanistan tot aan zijn vertrek naar België en zijn voorgehouden profiel niet aannemelijk maakt. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in de motieven dienaangaande op afdoende wijze te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar een rapport van Amnesty International (verzoekschrift, stuk 3), dat slechts algemene informatie bevat die geen betrekking heeft op zijn persoon en aldus op zich niet volstaat om de voormelde motivering *in concreto* te weerleggen. Waar verzoeker herhaalt dat hij drie jaar in de gevangenis heeft gezeten en ongeveer vijf maanden onderweg was naar België, dient erop gewezen dat aan zijn voorgehouden gevangenschap gedurende drie jaar geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*). In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht gewezen op verzoekers gebrekkige kennis van recente gebeurtenissen in zijn regio van herkomst en op een bijkomende tegenstrijdigheid inzake de chronologie van zijn verklaringen met betrekking tot zijn vertrek uit Afghanistan.

Betreffende de voorgelegde foto's van verzoeker in de gevangenis (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) merkt de commissaris-generaal reeds in bestreden beslissing terecht op dat aan deze foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien zij gemakkelijk manipuleerbaar zijn naar plaats, tijd en omstandigheden en zij bovendien slechts een ondersteunende werking ingeval van geloofwaardige verklaringen, waarvan *in casu* geen sprake is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij een "*bijzonder kwetsbaar profiel*" heeft omdat hij "*na al die jaren in Europa [is] verwesterd*", kan hij niet worden bijgetreden. Hij verwijst dienaangaande opnieuw slechts naar voormeld rapport van Amnesty International, hetgeen slechts algemene informatie bevat die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit het district Tagab in de provincie Kapisa, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken. Uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt immers dat er in Afghanistan sprake is van een geografisch verschillend conflict. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift slechts naar één rapport van Amnesty International (stuk 3), terwijl de informatie van de commissaris-generaal is gebaseerd op een veelheid aan bronnen. Een verwijzing naar dit ene rapport in onderhavig verzoekschrift volstaat dan ook niet om verzoekers bewering dat de veiligheidssituatie in heel Afghanistan onvoldoende zou zijn om een verzoeker om internationale bescherming ernaar te kunnen terugsturen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER